

Sygn. akt V U 246/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzanna Rogowska

Protokolant: Danuta Onopiuk

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy Z. Z. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania Z. Z. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 31 grudnia 2012 roku

Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy Z. Z. (1) prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 01 stycznia 2013r. do 30 listopada 2013r.

II. Ustala, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt V U 246/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił Z. Z. (1) na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.) prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Z. Z. (1), oświadczając, iż nie zgadza się z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS. Podnosiła, że organ rentowy nie uwzględnił stopnia naruszenia sprawności organizmu.

Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania. Argumentował, iż Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym jest fakt, że na mocy decyzji organu rentowego została przyznana Z. Z. (1) renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 30 listopada 2013r. Wnioskodawca był uprawniony do dodatku pielęgnacyjnego do 31 grudnia 2012r.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, z zastrzeżeniem ust. 4.

Kwestią sporną była ocena stanu zdrowia odwołującego się w kontekście niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wobec zaistnienia powyższych wątpliwości, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawca tj. rehabilitacji i neurologii.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu analizy dokumentacji medycznej, wywiadu i badania lekarskiego rozpoznali u odwołującego się: stan po ciężkim urazie czaszkowo-mózgowym w 2010r. powikłanym krwiakiem śródmózgowym, leczonym operacyjnie, pourazowy niedowład spastyczny prawostronny z zespołem mózdkowym na tle malacji mózgu.

W konkluzji swojej opinii biegli uznali odwołującego się za niezdolnego do samodzielnej egzystencji..

Wobec tak sformułowanej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy domagając się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu neurologii.

W tych okolicznościach, mając na uwadze argumentację ZUS Sąd uznał za celowe dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii. Wspomniany biegły podtrzymał dotychczasową opinię i jej argumentację. W ocenie biegłego sądowego rozpoznane schorzenia dają podstaw do tego aby zaliczyć wnioskodawcę do osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Skarżący nadal wymaga rehabilitacji i stałej opieki innych osób w podstawowych czynnościach dnia codziennego

Wobec tak sporządzonej opinii po raz kolejny organ rentowy wniósł zastrzeżenia domagając się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego neurologa.

Sąd uznał powyższy wniosek za nieuzasadniony. Sam fakt, iż organ rentowy nie podziela stanowiska biegłego sądowego nie może stanowić wystarczającej podstawy dopuszczenia kolejnych dowodów.

Sąd dał wiarę ustaleniom poczynionym przez biegłych, albowiem są one logiczne i właściwie uzasadnione, nie zawierają także wewnętrznych sprzeczności. Opinia podstawowa, jak i uzupełniająca zostały opracowane po przeprowadzeniu badań odwołującego się i wnikliwej analizie dokumentacji lekarskiej. W tych okolicznościach Sąd w pełni podzielił co do zasady spostrzeżenia w nich zawarte i przyjął za swoje. Jednakże mając na uwadze fakt, iż prawo do renty zostało przyznane wnioskodawcy do dnia 30 listopada 2013r., zaś biegli uznali, iż skarżący jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do 31 grudnia 2013r. Sąd zobowiązał biegłego neurologa do zajęcia stanowiska w powyższej kwestii.

Biegła podtrzymała dotychczasowe stanowisko i argumentację.

W tej sytuacji mając na uwadze treść wyżej cytowanego art. 75 ustawy o emeryturach i rentach Sąd uznał, iż należy przyznać wnioskodawcy prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres równorzędny z okresem przyznanej odwołującemu się renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

Dlatego też należało uznać, iż odwołujący się udowodnił istnienie przesłanki w postaci całkowitej niezdolności do samodzielnej egzystencji, a zatem na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc odwołanie należało uwzględnić.